

## Arrest

nr. 217 013 van 18 februari 2019  
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH  
Quellinstraat 37/12  
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 22 december 2018.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HENDRICKX die *loco* advocaat N. AHMADZADAH verschijnt.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

*“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij haar huidig verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.*

*Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.*

*2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidig verzoek om internationale bescherming hoofdzakelijk steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorig verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet. Zij verwijst naar de problemen van haar vorig verzoek en verklaart bijkomend dat de Afghaanse samenleving haar huwelijk en haar kind nooit zal aanvaarden. Bovendien haalt zij aan dat er in Afghanistan taliban aanwezig is en dat er Hazara's worden gedood. Tot slot stelt zij te vrezen dat haar dochter zou gedood worden in Afghanistan omdat ze beschouwd zou worden als een verboden kind.*

*Ter staving van haar huidig verzoek legt zij haar originele taskara neer alsook een origineel attest van nationaliteit dat werd afgeleverd door de Afghaanse ambassade te Brussel op 23 juli 2018, een origineel attest van de ambassade van Koeweit dat werd afgeleverd te Brussel op 14 augustus 2018, twee originele Koeweitse ziekteverzekeringskaarten en een envelop.*

*In het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 206 060 van 27 juni 2018 waarbij er werd besloten dat zij faalde aannemelijk te maken dat zij de Afghaanse nationaliteit bezit, geboren zou zijn in Teheran in Iran en jaren in Koeweit zou verbleven hebben.*

*3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:*

*"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."*

*Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.*

*De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).*

*De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar*

er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoeksters vorig verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door haar ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die haar geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoekster niet aantoonbaar in haar land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van verzoekster om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

5. Verzoekster stelt dat: "Verzoekster is op geen enkel ogenblik geconfronteerd geweest met de vaststellingen inzake verzoeksters taskara. Ten onrechte beroept de verwerende partij zich louter op de summier verklaringen bij de DVZ, terwijl verzoekster zich op de zetel van het CGVS zich zou kunnen verweren ten aanzien van de standpunten van de verwerende partij. Verzoekster is dan ook van mening dat de verwerende partij de medewerkingsplicht heeft geschonden alsook het zorgvuldigheidsbeginsel."

De Raad merkt op dat verzoekster door middel van de bestreden beslissing kennis heeft genomen van de vaststellingen inzake haar taskara en door het instellen van een beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid heeft gehad om er op te reageren, hetgeen zij ook heeft gedaan. Voor het overige bestaat er geen rechtsregel die bepaalt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoekster op voorhand had moeten confronteren met de vaststellingen uit de bestreden beslissing.

De Raad wijst verzoekster verder op de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Voorts stelt verzoekster dat: "Verzoekster verklaarde in haar huidig verzoek geboren te zijn te Teheran in Iran. De verwerende partij wijst erop dat in de taskara die zij neerlegde genoteerd werd dat zij geboren is in het dorp Qool Kheesh van het district Behsood van de provincie Maidan Wardak in Afghanistan. Verzoekster erkent dat dit zo vermeld is, maar dat het CGVS dient te begrijpen dat de Afghaanse instanties daarmee wijzen naar de oorsprong van verzoekster, waar haar ouders oorspronkelijk van afkomstig zijn." Dergelijke ongefundeerde bewering biedt geen verschuiving voor de vaststelling dat verzoekster haar verklaringen niet stroken met de inhoud van de taskara omtrent haar geboorteplaats.

Verder blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom maar slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit of bij het ondersteunen van het vluchtrelaas.

Verzoekster stelt dat: "De verwerende partij baseert zich nogmaals op de zeer korte verklaringen bij de DVZ waarbij zij uit verzoeksters verklaringen afleidt dat verzoekster dit attest liet opmaken met als doel

de bovenvermelde taskara te bevestigen. De verwerende partij concludeert ten onrechte dat dit attest louter op basis van haar verklaringen is opgesteld. Zo de verwerende partij verzoeksters had gehoord, dan zou ze te weten komen dat verzoekster de taskara heeft neergelegd bij de Afghaanse ambassade waarna haar een attest werd afgeleverd. De verwerende partij weet of dient te weten dat de Afghaanse ambassade geenszins louter op grond van verklaringen van een persoon attesten aflevert." Daargelaten de discussie op basis waarvan het attest van de Afghaanse ambassade te Brussel al dan niet zou zijn afgeleverd, merkt de Raad op dat uit haar verklaringen blijkt dat zij het attest liet opmaken met als doel de bovenvermelde taskara te bevestigen waardoor het verbazend is dat er in het attest wordt aangegeven dat verzoekster geboren is te Teheran in Iran, hetgeen strijdig is met de informatie uit haar taskara.

Verzoekster betwist en bekritiseert, doch zij ontkracht, noch weerlegt de volgende vaststellingen uit de bestreden beslissing: "Wat betreft de door u neergelegde ziekteverzekeringskaarten en het attest dat werd afgeleverd door de Koeweitse ambassade dient te worden opgemerkt dat ze evenmin van aard zijn de voorgaande conclusies met betrekking tot uw herkomst en nationaliteit te wijzigen. De voornoemde documenten tonen uw werkelijke nationaliteit dan ook geenszins aan. Documenten hebben enkel het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Ze volstaan op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Tot slot blijkt uit de door u neergelegde envelop enkel dat u post ontving uit Koeweit."

Daarnaast merkt de Raad op dat documenten slechts een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een coherent en consistent relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

De documenten gevoegd aan haar verzoekschrift maken reeds deel uit van het administratief dossier.

6. De aanvrager van de subsidiaire bescherming, met name wat betreft de vraag of hij of zij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet loopt, moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist. Met een ongeloofwaardig relaas en zonder bewijs van de voorgehouden nationaliteit en afkomst, maakt verzoekster zelf het bewijs van dergelijk verband onmogelijk.

7. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 13 december 2018, voert verzoekende partij aan dat zij originele documenten heeft neergelegd die haar identiteit en afkomst uit Afghanistan ondersteunen. Verzoekende partij wijst erop dat niet kan gesteld worden dat zij haar nationaliteit niet aantoot. Voorts wijst zij erop dat zij een buitenechtelijk kind heeft en als vrouw met een kind niet terug kan keren naar Afghanistan zonder gevaar te lopen voor haar leven en het leven van haar kind. Tot slot wijst verzoekende partij naar de algemene toestand in Afghanistan en volhardt zij in de middelen van haar verzoekschrift.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in het verzoekschrift aangehaalde argumenten, het volharden in de bewijswaarde van de door haar aangebrachte documenten en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, zonder dat zij echter concreet ingaat op en concrete en valabele argumenten bijbrengt die vermogen afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op de in de beschikking van 13 december 2018 opgenomen grond.

De Raad benadrukt dat in het kader van verzoekende partij haar vorig, eerste verzoek om internationale bescherming bij 's Raads arrest nr. 206 060 van 27 juni 2018 werd vastgesteld dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij de Afghaanse nationaliteit heeft, noch dat zij zou geboren zijn in Teheran in Iran en jaren verbleven heeft in Koeweit. Hierdoor kan, zo werd geoordeeld, evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die er zich zouden hebben voorgedaan, noch aan de problemen die verzoekende partij zou ondervinden bij een terugkeer naar Afghanistan, Iran of Koeweit. Het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit van verzoekende partij, kernelementen in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, ontbreekt, zo werd door de Raad geoordeeld, waarbij werd toegevoegd dat het manifest aanhouden van een asielrelaas dat niet het hare is en de voorlegde stukken, de algehele geloofwaardigheid van verzoekende partij haar relaas ondermijnt.

Verzoekende partij brengt in het kader van huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aan die vermogen aan het gezag van gewijsde van voormeld arrest te tornen. Verzoekende partij volhardt weliswaar in de door haar voorgehouden Afghaanse nationaliteit, identiteit en afkomst, en de stukken die zij ter ondersteuning hiervan neerlegt, doch zij gaat geheel voorbij aan de verschillende vaststellingen op grond waarvan wordt geoordeeld dat de haar in het kader van haar huidig tweede verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten geen enkele bewijswaarde hebben ter staving van haar nationaliteit en identiteit.

Verzoekende partij legt thans volgende stukken neer om haar identiteit en nationaliteit te ondersteunen: haar originele taskara alsook een origineel attest van nationaliteit dat werd afgeleverd door de Afghaanse ambassade te Brussel op 23 juli 2018, een origineel attest van de ambassade van Koeweit dat werd afgeleverd te Brussel op 14 augustus 2018, twee originele Koeweitse ziekteverzekeringskaarten en een envelop. Verzoekende partij betwist dit niet.

De Raad herhaalt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom maar slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit of bij het ondersteunen van het vluchtrelaas.

Concreet wordt over de voorgelegde stukken het volgende gesteld in de beschikking: *“Verzoekster verklaarde in haar huidig verzoek geboren te zijn te Teheran in Iran. De verwerende partij wijst erop dat in de taskara die zij neerlegde genoteerd werd dat zij geboren is in het dorp Qool Kheesh van het district Behsood van de provincie Maidan Wardak in Afghanistan. Verzoekster erkent dat dit zo vermeld is,*

*maar dat het CGVS dient te begrijpen dat de Afghaanse instanties daarmee wijzen naar de oorsprong van verzoekster, waar haar ouders oorspronkelijk van afkomstig zijn." Dergelijke ongefundeerde bewering biedt geen verschoning voor de vaststelling dat verzoekster haar verklaringen niet stroken met de inhoud van de taskara omtrent haar geboorteplaats. (...) Daargelaten de discussie op basis waarvan het attest van de Afghaanse ambassade te Brussel al dan niet zou zijn afgeleverd, merkt de Raad op dat uit haar verklaringen blijkt dat zij het attest liet opmaken met als doel de bovenvermelde taskara te bevestigen waardoor het verbazend is dat er in het attest wordt aangegeven dat verzoekster geboren is te Teheran in Iran, hetgeen strijdig is met de informatie uit haar taskara. Verzoekster betwist en bekritiseert, doch zij ontkracht, noch weerlegt de volgende vaststellingen uit de bestreden beslissing: "Wat betreft de door u neergelegde ziekteverzekeringskaarten en het attest dat werd afgeleverd door de Koeweitse ambassade dient te worden opgemerkt dat ze evenmin van aard zijn de voorgaande conclusies met betrekking tot uw herkomst en nationaliteit te wijzigen. De voorgenomde documenten tonen uw werkelijke nationaliteit dan ook geenszins aan. (...)"*

Door ter terechtzitting te stellen dat zij thans originele stukken heeft ingediend weerlegt verzoekende partij de vaststellingen omtrent haar documenten niet.

De Raad is dan ook van oordeel, gelet op de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal omtrent die door verzoekende partij aangebrachte documenten, vaststellingen die, zoals eerder in de beschikking van 13 december 2018 werd vastgesteld, niet ontkracht of weerlegt worden, en gezien de informatie van het Commissariaat-generaal omtrent de corruptie in Afghanistan en de erg onzekere betrouwbaarheid en relatieve bewijswaarde van Afghaanse documenten, dat aan de door verzoekende partij ter staving van haar nationaliteit en identiteit aangebrachte documenten geen bewijswaarde kan worden toegekend.

De Raad verwijst naar de grond in de beschikking van 13 december 2018 waar wordt gesteld dat *"De aanvrager van de subsidiaire bescherming, met name wat betreft de vraag of hij of zij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet loopt, moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist. Met een ongeloofwaardig relaas en zonder bewijs van de voorgehouden nationaliteit en afkomst, maakt verzoekster zelf het bewijs van dergelijk verband onmogelijk."*

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het op algemene wijze verwijzen naar de algemene situatie in Afghanistan - hetgeen echter ter zake niet dienstig is, gelet op de ongeloofwaardigheid van de door haar voorgehouden Afghaanse nationaliteit -, en het volharden in haar verzoekschrift, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 13 december 2018 opgenomen grond. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS